

Sygn. akt VII U 733/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017r. w Warszawie

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 maja 2017r., numer (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. R. w dniu 12 czerwca 2017r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 19 maja 2017r., znak: (...), odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podkreślił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił jego zatrudnienia w okresie od 15 lipca 1976r. do 31 lipca 1980r., ponieważ zakwestionował świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione w dniu 15 lipca 2004r. przez Spółdzielnię (...). W chwili uzyskania takiego dokumentu ubezpieczonemu nie było jednak wiadomo, że jest on wystawiony nieprawidłowo. Ubezpieczony jako pracownik fizyczny nie zna się na rozporządzeniach i aktach prawnych. Był przekonany, że świadectwo, które otrzymał, jest prawidłowe, ponieważ zostało wystawione przez osobę odpowiedzialną za sprawy kadrowo – płacowe. Obecnie zakład pracy już nie istnieje i nie ma możliwości uzyskania wymaganego przez ZUS świadectwa pracy w warunkach szczególnych, przez co czuje się pokrzywdzony, ponieważ praca, którą wykonywał w ww. okresie nie została oceniona prawidłowo. Wniósł zatem o pozytywne rozpatrzenie złożonego odwołania (odwołanie z dnia 1 czerwca 2017r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w dniu 9 marca 2017r. złożył wniosek o emeryturę z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Do okresu pracy w warunkach szczególnych został uwzględniony okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. od 25 sierpnia 1980r. do 28

lutego 1991r. oraz w (...) sp. z o.o. w W. w łącznym wymiarze 13 lat, 9 miesięcy i 7 dni. Nie uwzględniono natomiast do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia J. R. od 15 lipca 1976r. do 31 lipca 1980r. w Spółdzielni (...) w S. na stanowisku kierowcy ciągnika, ponieważ w przedstawionym zaświadczeniu z dnia 15 lipca 2004r. pracodawca nie wskazał, że praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz nie oznaczył rodzaju świadczonej pracy zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także stanowiska pracy zgodnie z uchwałą centralnego związku spółdzielczego. Wobec powyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżoną decyzją odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym i uznał, że odwołanie od w/w decyzji jako bezzasadne powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 3 lipca 2017r., k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. ur. (...), w okresach od 7 kwietnia 1973r. do 14 lipca 1976r. oraz od 1 sierpnia 1980r. do 24 sierpnia 1980r. pracował w gospodarstwie rolnym rodziców W. i G. R., położonym we wsi K. (oświadczenie wnioskodawcy, k. 7 akt emerytalne tom I, zeznania świadków, k. 8 – 9 akt emerytalnych tom I, oświadczenie wnioskodawcy w sprawie nauki, k. 10 akt emerytalnych tom I, poświadczenie o adresach i okresach zameldowania z dnia 3 lutego 2017r., k. 11 akt emerytalnych tom I, zaświadczenie z dnia 8 maja 2012r., k. 12 akt emerytalnych tom I).

W okresie od 15 lipca 1976r. do 31 lipca 1980r. ubezpieczony pracował jako kierowca ciągnika w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni (...) w S. (świadczenie pracy z dnia 15 lipca 2004r., k. 13 akt emerytalnych tom I). Następnie był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. w okresie od 25 sierpnia 1980r. do 28 lutego 1991r., a od 1 marca 1991r. zaczął pracę w (...) Sp. z o.o. w W., gdzie pracował jeszcze we wrześniu 2003r. Praca ubezpieczonego u w/w pracodawców na stanowisku betoniarza wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od 25 sierpnia 1980r. do 28 lutego 1991r. oraz od 1 marca 1991r. do 31 maja 1994r. została zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych, co pracodawca potwierdził w świadectwach pracy w warunkach szczególnych (świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych, k. 15 – 16 akt emerytalnych tom I, świadectwo pracy z dnia 19 lipca 2004r., akta kapitałowe, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, akta kapitałowe).

W okresie pracy w Spółdzielni (...) w S. J. R. wykonywał tylko prace jako kierowca ciągnika. Prace mechaniczne były natomiast wykonywane w warsztacie przez pracowników tam zatrudnionych.

Ubezpieczony swoje obowiązki realizował w pełnym wymiarze czasu pracy, a jak była potrzeba to pracował dłużej. O rodzaju wykonywanych przez niego prac decydował dyspozytor, który wskazywał bądź prace polowe, bądź prace transportowe, które ubezpieczony miał obowiązek wykonywać. Prace polowe były realizowane w okresie od wiosny do jesieni i polegały w głównej mierze na orce, kultywatorowaniu, bronowaniu, koszeniu zbóż snopowiązałką, koszeniu trawy kosiarką rotacyjną, wykonywaniu oprysków. Zdarzyły się również prace przy wykopkach bądź prace wykonywane glebogryzarką. Z kolei prace transportowe były realizowane w różnych okresach. W okresie zimowym transportowany był piach czy żwir do budowy dróg bądź ich posypywania. Ponadto, przewożone były różne materiały budowlane (etenit, suporeks, cement, cegła), nawozy, węgiel, a także mleko. Materiały budowlane, nawozy i węgiel były transportowane z różnych zakładów (z cegielni w miejscowości S., z P., z O. itp.) bądź z punktu kolejowego do (...), gdzie pracownicy dokonywali rozładunku. Mleko natomiast, ubezpieczony woził z (...) bądź ze zlewni w S. do zlewni w T. lub w W.. Jeździł wówczas okrężną drogą przez J., by przyczepy załadowane mlekiem nie wywróciły się (zeznania świadków: J. K., k. 19 – 20 a.s. i T. O., k. 20 – 21 a.s., zeznania J. R., k. 21 - 22 a.s.).

Spółdzielnia (...) w S. w dniu 15 lipca 2004r. wydała ubezpieczonemu zaświadczenie, w którym zaświadczyła, że był zatrudniony od dnia 15 lipca 1976r. do dnia 31 lipca 1980r. na stanowisku kierowcy ciągnika, które to stanowisko zaliczane jest do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, wymienionej w wykazie A, dział VIII, poz. 3 oraz Dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 z 1983r.) (zaświadczenie ze Spółdzielni (...) w S. z dnia 15 lipca 2004r., k. 14 akt emerytalnych tom I).

W dniu 9 marca 2017r. J. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wcześniejszą emeryturę wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwami wykonywania prac w szczególnych warunkach, zaświadczeniem ze Spółdzielni (...) w S. oraz dokumentami potwierdzającymi pracę w gospodarstwie rolnym rodziców (wniosek wraz z załącznikami, k. 1-16 akt emerytalnych tom I).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 10 kwietnia 2017r., znak: (...), odmówił J. R. prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż na dzień 1 stycznia 1999r. nie udokumentował okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszącego co najmniej 15 lat (decyzja ZUS z dnia 10 kwietnia 2017r., k. 22 akt emerytalnych tom I).

Ubezpieczony po otrzymaniu ww. decyzji złożył do organu rentowego podanie z prośbą o ponowne rozpatrzenie wniosku o emeryturę, do którego dołączył nowe dokumenty (podanie z dnia 21 kwietnia 2017r. z załącznikami, nienumerowane karty akt emerytalnych tom I). Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., po jego rozpatrzeniu, decyzją z dnia 19 maja 2017r., znak: (...), ponownie odmówił J. R. prawa do wnioskowanego świadczenia, wskazując, że zamiast wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze ubezpieczony wykazał jedynie 13 lat, 9 miesięcy i 7 dni (decyzja ZUS z dnia 19 maja 2017r., nienumerowana karta akt emerytalnych tom I).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, a także w oparciu o zeznania ubezpieczonego oraz świadków: J. K. i T. O., które były spójne i wzajemnie się uzupełniały. Z tych też względów, Sąd ocenił je jako zasługujące na wiarę.

Dowody z dokumentów, przedstawione przez ubezpieczonego wraz z wnioskiem o emeryturę bądź wraz z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego, Sąd ocenił jako wiarygodne, gdyż korespondowały ze sobą oraz z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 maja 2017r., znak: (...), jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, o których mowa w powołanym art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r., nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień

z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze bądź w świadectwie pracy (wyrok SN z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W rozpatrywanej sprawie kwestią sporną było to, czy praca wykonywana przez J. R. w Spółdzielni (...) w S. w okresie od dnia 15 lipca 1976r. do 31 lipca 1980r. miała charakter pracy w szczególnych warunkach i czy w związku z tym ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w takich warunkach. Spełnienie innych warunków, od których zależy przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, nie było przedmiotem sporu. J. R. z dniem (...) ukończył 60 lat, posiada 25 letni okres składkowy i nieskładkowy i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Oceniając spełnienie spornej przesłanki, organ rentowy uwzględnił J. R. okres pracy w warunkach szczególnych w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. oraz w (...) sp. z o.o. w W. w łącznym wymiarze 13 lat, 9 miesięcy i 7 dni. Jednocześnie zakwestionował przedstawione dokumenty potwierdzające, że taka praca była wykonywana w Spółdzielni (...) w S.. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenie z dnia 15 lipca 2004r. wystawione przez ww. pracodawcę nie może być uwzględnione, ponieważ brak w nim określenia, że praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto, brak jest w tym dokumencie odwołania do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. (rodzaj wykonywanej pracy) oraz do zarządzenia resortowego właściwego ministra (stanowisko pracy).

Sąd analizując ww. okres zakwestionowany przez organ rentowy ocenił, że praca ubezpieczonego zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie może być kwalifikowana

jako wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Wprawdzie w Wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia, w Dziale VIII, pod pozycją 3 wskazano „prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gaśnicowych”, ale zdaniem Sądu ważna jest przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu. Ma ona znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2015r., sygn. akt II UK 298/14). W związku z tym nie sposób uznać, że dla stwierdzenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach istotny jest wyłącznie rodzaj pracy, a bez znaczenia pozostaje okoliczność zatrudnienia pracownika w określonym sektorze gospodarki. Jak wynika z orzecznictwa, przyporządkowanie w przywołanym wykazie danego rodzaju pracy do określonej branży musi być uwzględniane, ponieważ chodzi o narażenie procesami technologicznymi stanowiska pracy na czynniki szkodliwe, wynikające ze specyfiki danego działu przemysłu. W sytuacji, gdy stopień uciążliwości nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, to brak jest podstaw do negocjowania kwalifikacji pracy, jako pracy w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia praca ta przyporządkowana została do innego działu przemysłu. Oznacza to, że zasadą jest przyporządkowanie określonego pracodawcy do danej branży przemysłu, gdyż uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia wynika właśnie z owej branżowej specyfiki. Odmówić trzeba wówczas waloru pracy w szczególnych warunkach pracy na podobnym stanowisku wykonywanej w innym dziale przemysłu lub gospodarki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2014 r., II UK 368/13, LEX nr 1458633). Nie jest to jednak reguła bezwzględna, ponieważ dopuszcza się możliwość uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach także w sytuacji, gdy zakład zatrudniający ubezpieczonego nie należy do określonej branży - według nomenklatury przyjętej w rozporządzeniu, ale wykonuje zadania całkowicie odpowiadające branżowej specyfice (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 r., I UK 337/13, LEX nr 1458817, z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, OSNP 2015 Nr 5, poz. 66, z dnia 5 maja 2016 r., III UK 131/15, LEX nr 2057631).

Niewątpliwie prace kierowcy ciągnika czy traktora wykonywane w transporcie i w rolnictwie, mimo podobieństw, są różne, stąd też przyjęcie, że praca kierowcy traktora w Spółdzielni (...) (branża rolnicza), może być kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych w transporcie, wymaga poczynienia ustaleń wskazujących na podobieństwo prac w tych różnych branżach. Wskazać jednak należy, że praca traktorzysty, którą w świetle ustaleń faktycznych ubezpieczony wykonywał, nie jest tą pracą, o której mowa w Dziale VIII wykazu A. Jak zostało wskazane, ten dział obejmuje transport i łączność. Transport jest działem gospodarki, związanym z przemieszczaniem ludzi i ładunków w przestrzeni przy wykorzystaniu odpowiednich środków transportu. Transport, w szczególności transport towarowy, jest przy tym ściśle powiązany z pozostałymi działami gospodarki, przy czym niejednokrotnie jest on wykonywany nie tylko przed podmioty gospodarcze (przedsiębiorstwa, firmy), których przedmiotem działalności są wyłącznie usługi transportowe, i które z tego powodu nie są przyporządkowane do tego właśnie działu gospodarki. Spółdzielnia (...) w S. nie była przedsiębiorstwem transportowym.

W ocenie Sądu, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo nie zaliczył do prac wykonywanych w szczególnych warunkach prac, przy których był zatrudniony ubezpieczony jako traktorzysta czy kierowca ciągnika. W części były one realizowane jako prace polowe, a częściowo jako prace transportowe. W oparciu o zeznania świadków, ubezpieczonego i te dokumenty, które udało się Sądowi zgromadzić, trudno jest jednak ustalić w jakim rozmiarze J. R. realizował każde z tych prac, jaką część roku zajmowała mu praca w polu, a jaką praca w transporcie. Można byłoby to określić w sposób prawdopodobny, ale wobec faktu, iż prawo do wcześniejszej emerytury to odstępstwo od zasad uzyskiwania prawa do świadczeń emerytalnych, to pewne prawdopodobieństwo, jakie można byłoby założyć, nie jest wystarczające.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 3 grudnia 2013r. (I UK 172/13, Lex nr 1467147), w którym SN sprecyzował, że nie ma żadnych podstaw do potraktowania prac polowych jako prac w transporcie, bowiem wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 prac kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce i rodzaj zostały wymienione w dziale

XIV zatytułowanym „prace różne”. Tak zostały ujęte np. prace przy spawaniu, czy naprawie pomp wtryskowych. Inne działy wykazu obejmują zaś wymienione w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać więc, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie” nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe. Umieszczenie stanowiska traktorzysty (kombajnisty) w dziale VIII „w transporcie i łączności”, mimo ujęcia ich odrębnie od pracy kierowców samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych, łączy szkodliwość tejże pracy nie tylko z faktem prowadzenia tychże pojazdów, lecz z faktem prowadzenia tychże pojazdów przy uwzględnieniu specyfiki „technologii” pracy w transporcie i łączności i obciążeń psychofizycznych związanych z uczestnictwem takich pojazdów w ruchu publicznym. Obciążeń takich nie ma zaś, jak uznał ustawodawca, przy wykonywaniu prac na wskazanych stanowiskach w rolnictwie, gdzie dominują prace polowe (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 marca 2015r., w sprawie o sygn. akt III AUa 713/14).

W związku z powyższym, w okolicznościach przedmiotowej sprawy uprawnione jest stanowisko, że praca wykonywana przez J. R. w spornym okresie zatrudnienia nie była pracą w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, dział VIII, poz. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Jak wynika z zeznań, ubezpieczony wykonywał zarówno prace polowe, jak i transportowe, bez możliwości określenia ich zakresu czasowego. W związku z tym, słuszne jest stanowisko organu rentowego, że nie ma podstaw do zaliczenia jego pracy w spornych okresach do pracy wymienionej w wykazach stanowiących załącznik do powoływanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Na zakończenie należy jeszcze wskazać, że okoliczność, że ubezpieczony przedstawił zaświadczenie pracodawcy z dnia 15 lipca 2014r., które nie spełnia wymogów formalnych, nie ma znaczenia przesądzającego w sprawie. Wskazany dokument, będący dokumentem prywatnym, podlega weryfikacji tak Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak i Sądu, wobec czego, nawet jeśli został wystawiony, to jego treść może być podważana. Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 12 lipca 2017r. (III AUa 1252/16), w którym wskazał, że dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy w szczególnych warunkach ocena charakteru zatrudnienia pracownika nie jest dla sądu wiążąca, dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Świadectwo pracy jako dowód z dokumentu nie ma przy tym silniejszej mocy dowodowej niż dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron.

W konsekwencji wskazanych rozważań J. R. nie spełnił warunków koniecznych do przyznania wcześniejszej emerytury. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego 19 maja 2017r., opierając się na treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)